

Jeg er godt anbragt, når... er skrevet til så forskellige målgrupper som anbragte børn, ikke-anbragte børn, lærere og andre professionelle, som har det store kendskab til anbragte børn. Ambitionerne for bogen kan dermed virke store. Forfatterne beskriver selv, at de med bogen ønsker at udbrede viden om anbragte børn for derigennem at modarbejde stigmatisering.

Bogen er opdelt i forskellige områder, som kan læses sammenhængende, men som også sagtens kan læses uafhængigt af hinanden. En del af bogen redegør for, hvad en anbringelse er; forskellige typer af anbringelsessteder og forestillinger om at være anbragt, både for anbragte børn inden anbringelsen og for ikke-anbragte. En anden del af bogen handler om de voksnes perspektiver på anbringelse, hvor forældreperspektivet under en anbringelse inddrages, samt hvordan det som lærer kan opleves at have et anbragt barn i klassen, og hvad man bør være særlig opmærksom på. Den sidste del af bogen handler om, hvilke rettigheder børn har; alternative hjælpeforanstaltninger ud over anbringelse og anbefalinger fra fagpersoner.

Forfatterne understreger indledningsvist, at deres ærinde ikke er at fremstille anbringelse som udelukkende positivt, men begrundet bogens tilblivelse med, at der mangler viden om anbragte børn. Sammenholdt med at 11.000 børn i Danmark er anbragte, vil det også alt andet lige være mange, som på en eller anden måde kommer i kontakt med anbragte børn.

Gennem bogen omtales mange forestillinger om at være anbragt, som viser sig at være mere eller mindre forkerte, men som samtidig er forestillinger, man også som professionel læser kan genkende eller forstå. Uden direkte at afvise forestillingerne får forfatterne imidlertid fremstillet deres interview og reel viden inden for anbringelsesområdet, så man gennem bogen opnår et kendskab til, hvad det egentlig vil sige at være anbragt.

Det særlige for bogen er, at der ud over de kvalitative interview med ikke-anbragte børn og professionelle er inddraget perspektiver fra såkaldte livseksperter: Unge, som er eller har været anbragt. Det giver en helt særlig dimension til bogen at have deres oplevelser med og gør, at bogen bibringes et både konkret og nærværende islæt, og som også er med til at gøre emnet mere håndgribeligt.

Bogens styrke er uden tvivl, at den efter min mening lykkes med at dementere forkerte forestillinger om at være anbragt, og hvordan man bliver anbragt, og derved kan bidrage til større oplysning og afstigmatisering. Man kan samtidig hævde, at bogens målgruppe er meget bred, og at forfatterne måske med fordel kunne have valgt at udgive flere bøger henvendt til forskellige målgrupper. Bogen formidles dog i et letforståeligt sprog, og der er en begrebsafklaring.

Bogen kan særligt anbefales til lærere og andre voksne, der er i kontakt med anbragte børn. De kapitler, der handler om, hvad man som voksen kan gøre, hvis man kender et barn eller en familie, der kunne have brug for hjælp, kunne med fordel læses af alle, der har med børn at gøre.

Af Anna Sofie Slot, psykolog